pealinnast Bautz'esse tulnud, oli selle apteki osalt oma kokkuhoitud rahaga ostnud, osalt ühe onu abiga, kes üks hiljuti Ministriks nimetatud riigiauukandja oli, ja oli nüüd seia tulnud, omale kindlat elupaika asutama ja oma ilmalikku wara rohkendama. Et see mitte enam õige noor naesterahwas, kes tema majapidamist tallitas, mitte tema abikaasa ei olnud, waid tema wanem õde, seda saadi waewata wälja, niisamati ka, et ühegil naesterahwal weel õigust tema armastuse ja truuwuse peale ei olnud. Mis lai nurm kõige Bautz'e linna teu-himulistele emadele ja tütretele!

Temaga tuttawaks saada oli raske, sest tänine oli tema, koguni teisiti kui tema lahke õde, ennast kõigeist perekondadest eemal hoidnud, oli koguni lausunud, et tema sealise seltskonna tutwust mitte ei otsida, waid oma lõbusa koducluga täitsa rahul olla. Olgu nüüd, et teda Bautz'e kenakeste wõrkude eest hoiutatud, olgu, et temal nõuu oli, ilma wälise abita linna ilusate tütrete keskis ise ümber waadata — lühidelt, esiteks elas tema waikse rõõmuga oma targa ja lahke õe pehme walitsusekepi all, kõikidest hoolimata ehk nende järel igatsemata.

Aga kes wõib ennast kõige oma ettewaatamisega kõige juhtumiste eest hoida! Weike kelmlik jumal-poisike leiab oma ohwrit ka rohu-klaasides ja

salwi-pottide kantside takka. Ka waese aimamata Eduard'i ümber oli tema juba ammu lehwinud, et seda kohta leiaks, kust nool sisse lennata wõiks. Ja tema leidis selle, pani peidupaigast noole lendama ja kindla-meeline aptheker oli haawatud, oli wangis ja wõimatu tema käes.

Aga missuguses kujus tuli ka apteki-peremehe saatus tema kallale! Aimamata istus Büchner ühel pääwal oma leti taga, oma abilisega, ühe kõrgest haritud ja kõrge andetega noore mehega, Ministri-onu wiimast käsku arutates, kuna õpipois ühes nurkas mitmesuguseid rohtusi suures müüsris peeneks tõukas, kui uks lahti läks ja üks ostja sisse astus. Et see üks naesterahwas oli, selle-pärast ruttas peremees ise soowimise järel pärima.

Seal oli, nagu kõlaks aamu nöör, nagu wihiseks nool ja nagu hirwitaks Amor: „Märkis! märkis!“ Ja, märkis oli nool, oli sügawast waese apthekre südames.

Tema ees seisis üks naesterahwas, pitk, sirge ja stiski pehm kuju. Kena pea, kaunistatud rohke, kenama musta juuksetega, seisis ümmarguste õlade peal, tulised mustad silmad hiilgasiwad kõrwetates ühest näust, nagu „Lumiwalgekese“ lille-roosi nägu muiste-juttus, ja see lille-roosi karw paistis musta silmade ja juuksete kõrwas seda selgemini wälja. — Kas oli „Lumiwalgekese“ muiste-jutt tõeks saanud?